

[Voigt]

sidder og ryster på hovedet, for jeg synes, det er uforskammet, at man inviterer disse mennesker på en stor gallamiddag, ca. 100 personer med damer. Det synes jeg er forkert, for disse mennesker er virkelig velbjærgede. De er vellønnede. De har råd til at betale denne middag selv.

Derfor, vil jeg gerne spørge udenrigsministeren, om han dog ikke anstændigvis kan lade disse mennesker selv betale denne årlige Danmarkstur med disse udenlandske ambassadører. Hvorfor skal den danske arbejder betale? Det bliver jo taget af skatteydermidlerne, og vi ved jo, at næsten al indkomstskat kommer fra den arbejdende befolkning.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Jeg skal ikke bruge den korte tid, der er til at besvare spørgsmål, til at korrigere de dele af hr. Voigts udtalelser, som var direkte i strid med sandheden, de faktiske forhold og hans viden om socialdemokratiets politik.

Hvis vi skal afskaffe arbejdsløsheden, er en af mulighederne, at vi bruger den udenrigstjeneste, som hr. Voigt vil afskaffe, til at fremme eksporten, til at skaffe arbejdspladser. Det vil sige, at vi sørger for, at ambassadørerne kommer ud i landet, ser dansk erhvervsliv, ser danske turistattraktioner, træffer ledere for vort erhvervsliv ikke alene i København – for dér kan de godt træffe dem – men netop ud over landet.

Jeg svarer ikke, for at hr. Voigt skulle forstå noget af dette. Det er, fordi spørgsmålet er stillet. Jeg tror ikke, at hr. Voigt forstår noget af det.

Middagen og overnatningen koster i øvrigt et halvt hundrede tusinde kroner.

Voigt (FP):

Vi fik som sædvanlig et svar, der viser, at man hellere vil klandre spørgeren fremfor at komme med et sagligt svar. Jeg synes bestemt ikke, det er et sagligt svar at sige, at disse ambassadører skal have denne middag, fordi de skal ud og se vores erhvervsvirksomheder og vores turistattraktioner. Det har de sandelig råd til at betale for selv, hr. udenrigsminister! Kendsgerningen er, at det, der står tilbage, er, at man vil opvarte disse mennesker med – kan jeg forstå på udenrigsministeren – et beløb af størrelsesordenen 50.000 kr.

Da det nu er sådan, at jeg ifølge forretningsordenen ikke kan komme op mere, vil jeg da gerne her i mit sidste indlæg sige til udenrigsministeren, at jeg ønsker udenrigsministeren og de udenlandske ambassadører med damer og andre velbjærgede folk, der nu skal med til dette festgilde den 8. juni i Svendborg, rigtig velbekomme. Jeg håber, at de vil blive godt fede og godt mætte af den middag, de skal have for arbejderens surt tjente penge.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Jeg burde egentlig ikke svare på disse bravadere, som ikke kommer sagen ved, og som viser, at hr. Voigt som sædvanlig intet har forstået af det, han taler om. Der er her tale om en fornuftig eksportindsats. De 50.000 kr. er en beskeden reklame for Danmark, jævnført med den skade, som jeg ustandselig støder på i udlandet, og som Danmark lider under i øjeblikket, fordi landets næststørste parti er af den karakter, det er, og fordi dets leder deler sin tid mellem byretten og folketinget.

Hermed sluttede spørgsmålet.

17) Til *socialministeren* af:

Alfred Hansen (DR):

»Vil ministeren tage initiativ til at forhindre, at 26 omsorgsmedarbejdere på åndssvageforsorgens centralinstitution Strandhøj i Nyborg afskediges efter 1. april på et tidspunkt, hvor antallet af klienter vil stige, og hvilke kommentarer har ministeren til, at personaleafskedigelser vil medføre, at klienterne må lægges tidligere i seng, samt at de hårdest belastede klienter må spændes fast eller have mere beroligende medicin?«

(Spm. nr. 536).

Skriftlig begrundelse.

Af oplysninger i de fynske dagblade den 28. februar 1978 fremgår, at de åndssvage gennem de planlagte besparelser bliver ladet i stikken. For åndssvageforsorgen på Fyn betyder besparelserne, at personalet nedskæres med 40 heltidsstillinger, heraf de 26 på Strandhøj, som i øjeblikket har ca. 220 klienter.